

stor Vigtighed for hendes hele Stilling og Behandling. Men ialtsald vil Fuldmyndigheden ogsaa for hende være en Væresret, som vil have en gavnlig Indflydelse paa hendes egen Selvfølelse og alle hendes Omgivelses Dndomme. Denne Indvirkning paa Opinionen om Kvindens hele sociale Stilling og Berettigelse er maaskee den vigtigste Side af Sagen; thi ligesom den nuværende Umyndighedstilstand er baade en Følge af og en medvirkende Aarsag til en Opfattelse af Kvindens Natur og Væsen, som ikke svarer til Virkeligheden og ikke sømmer sig for et civiliseret og kristeligt Samfund, saaledes vil den Lovgivning, som i denne Henseende anerkender hendes Ligeberettigelse med Manden, bidrage til ikke blot at berede hende en værdigere Stilling i dette Samfund, men ogsaa til at forhøje hendes Værdighed til at indtage og hævde samme. Denne Indflydelse, som i Tidernes Løb vil gjøre sig gjældende ogsaa paa den hele kvindelige Opdragelse, vil navnlig være af største Betydning for den Række af Spørgsmaal, hvis Formaal er at give Kvinden en friere Afgang til eget Erhverv og derigennem en selvstændigere Stilling i de borgertlige Forhold.

Det er navnlig i sidstnævnte Henseende, at den Curatel, Lovudkastet anbefaler, vil have en saa hæmmende Indflydelse, at den næsten vil umuliggjøre en Udvikling i denne Retning, som har Noget at betyde. Det er en Selvmodstgelse at indrømme Kvinden Ret til i et ikke ringe Omfang selvstændigen at drive forskjellige Næringsveie, og dog at fordrø, at enhver af hende indgaaet Forpligtelses Retsgyldighed skal være betinget af en af Dvrigheden bekliftet Curators Samtykke. Man tænke sig en Handlende, der hverken kan kjøbe eller sælge uden en Curators Samtykke; man tænke sig f. Ex. en Vexel, der for at circulere ikke blot maa være medunderskrevet af en Curator, men tillige være ledsaget af Vexelis for, at han i Underskriftens Dieblis dertil var berettiget, — og disse Exempler ville være tilstrækkelige til at vise, at hvad man giver med den ene Haand, det tager man med den anden, hvis man ikke fuldstændigen vil anerkende den Forudsætning om virkelig Raadig-

hed over sig og Sit, hvorpaa Tilladelsen hviler. Det er denne indre Urimelighed, der under en fremskridende Udvikling af Forholdene har gjort Lovværgeninstitutionen til et Intet, og der kan saaledes ikke nu være Anledning til at overføre samme paa den 25aarige Pige. Til samme Resultat vil man komme ved nærmere at betragte de Indskrænkninger, der endnu bestaae paa enkelte Steder, hvor Principet om Kvindens Fuldmyndighed forøvrigt er anerkendt. Udvalget skal her nærmest holde sig til den ovennævnte Lovgivning for Slesvig. Den første Undtagelse med Hensyn til Processførelse har aabenbar sin Rod i en tidligere Retsforfatning, da Parterne i Regelen mødte personligen for Retten, hvor en Kvinde ligeoverfor en mandlig Modstander altsaa muligens kunde ansees for at trænge til en særlig Beskyttelse. Dette falder altsaa bort, efterat Sagsførelsen saa godt som altid er gaaet over i særlige Sagsføreres Hænder, i hvis sagkyndige Veiledning de saaledes ville finde det, der skulde opnaaes ved en særegen tutor in litem. Til at optage en saadan Indskrænkning med Hensyn til Oprettelsen af Testamenter er der naturligviis ikke mindste Anledning, siden denne Ret alt nu tilkommer dem selv under den fuldkomne Umyndighedstilstand. Der bliver saaledes kun de saakaldte vigtigere Formuescontracter tilbage; men det vil let sees, at hvilken som helst nærmere Betegnelse af disse man end vil forsøge, vil dette ikke give nogen sand Betryggelse. En saadan opnaaes heller ikke ved noget Slags Curatel, saa lidet, som den haves for, at ingen myndig Mand vil forøde sin Formue. Spørgsmaalet er ikke, om man kan holde sig forvisset om, at ingen Kvinde, naar hun bliver fuldmyndig, vil indlade sig paa letsindege Handler og forkeerte Dispositioner; men Spørgsmaalet er, om denne Mulighed er større eller endog blot væsentligen større hos Kvinden, end hos Manden, og da Udvalget maa besvare dette Spørgsmaal benægtende, skal det indstille, at de i denne Henseende skulle nyde lige Ret.

Udkastets § 2 synes at gaae ud fra den Forudsætning, at de Capitaler, der udgaae fra Overformynderiernes Bestyrelse, altid skulle